

Et 21 Junii 1652. §. quatenus verò coram bon. me. Bichio, 20 Junii 1653. §. hinc sequitur coram R. P. D. Verospio, & 15 Junii 1652. §. nec de justitia coram R. P. D. meo Meltio.

Quia ex illarum lectura constat, quod loquantur in terminis longè diversis secluso in emphyteusi, vel ubi adest arctissima prohibitio alienationis, non verò quando agitur de locatione perpetua cum canone correspondente fructibus, & cum expressa facultate alienandi, & ad libitum disponendi, & cum amplissima jurium omnium translatione, de quibus supra: in his enim terminis extranei hæredes proculdubio comprehenduntur, ut tradunt supra citati Doctores, & Mant. de tacit. l. 22. tit. 19. n. 27. 28. & 30. Altograd. d. conf. 22. n. 7. & 9. lib. 1. Rota d. dec. 294. per tot. p. 2. recent. etiam in dicta Bononiensi Prædii de Nascenoria 16 Nov. 1643. §. quod autem in præsentem coram Reverendis Terracinesis. & distinguendo etiam admittit Rota decif. n. 13. & duobus seqq. part. 6. rec. & in dicta Caietana bonorum 10 Junii 1648. §. & proinde non applicantur coram R. P. D. meo Cerro Bononiensi, bonorum de Romaniis 7 Junii 1652. §. iam ex clausula coram R. P. D. meo Verospio.

Hinc Capitulum suffragari non potest subsequens clausula post licentiam donandi, & alienandi incerta, & prout, & quemadmodum de similibus rebus locatis fieri & disponi solet, quia cum addita fuerit post concessionem de sui natura ad extraneos non potuit per illam ipsius natura alterari, ne immediate censetur revocata facultas alienandi; sed intelligenda venit, quod fiat dispositio salvo jure Capituli sine illius præjudicio, & servatis de jure servandis Rota coram Sa. me. Gregorio decif. 520. sub n. 8. vers. & propterea non debet intelligi, & in Romana domus post Giovagn. conf. 44. num. 71. vers. minus obstat, & seq. lib. 2. & egregie in individuo fuit responsum in dicta Bononiensi Prædii de Nascenoria 16 Novemb. 1643. §. Placuit etiam D. D. coram Reverendissimo Terracinesis. ubi quod stare simul possunt quod res sit in extraneos alienabilis, & tamen in alienatione ferventur ea, quæ ex natura contractus fervari debent, nempe ut requiratur consensus Domini, solvantur laudemium, &c. & in simili clausula, conditionibus prædictis semper salvo, &c. quod non restringit prædictam alienandi facultatem, traditam per clausulam ad habendum &c. vel similem Soccini. Sen. conf. 43. sub num. 43. vers. sed ad hoc lib. 4. Hodier. ad Surd. d. decif. 93. nu. 12. Rota coram Caval. dec. 219. num. 13.

Minus relevat, quod facultas alienandi sit personalis, & ad primos acquirentes restricta, ibi, & de ea facient. & disponent. &c. ad ipsorum D. D. Antonii Curtii, & Marii filiorum libitum voluntatis, &c. Nam omisso quod facultas alienandi non fuit simpliciter desumpta ex dicta clausula ad habendum, sed ex natura, & qualitate contractus locationis, in quo sine difficultate omnibus competit facultas alienandi, responsum fuit, quod cum dicta clausula, & de ea faciendi, & disponendi, &c. sequatur post stipulationem, & acceptationem factam, non solum pro Antonio, & filiis absentibus, sed etiam pro hæredibus, & successoribus in perpetuum, neque post illam sequatur aliqua dictio taxativa; emphyteusis est ad res transitoria, & facultas alienandi etiam extraneis concessa censetur Rota post Giovagn. dict. consil. 44. n. 78. lib. 2. Caval. d. dec. 293. num. 3. & 4.

Licet autem verum sit, quod sine emphyteusis fuerit, sine locatio, beneplacitum, & Apostolicum

requirebatur, ex quo solitum concessionis fuit alteratum, nec unquam amplius hoc modo concessa reperitur: quia prædicta alteratione nova reputatur concessio. Dec. conf. 142. nu. 4. in fin. vers. Primò ergo, & num. 5. Decian. respons. 73. num. 43. lib. 2. Redoan. de reb. Eccles. non alienat. quest. 2. nu. 28. Rovit. consil. 79. num. 38. & seq. lib. 1. P. Imol. consil. 65. num. 7. & 8. Rota coram Merlino dec. 756. num. 14. dec. 764. num. 4. & dec. 775. num. 10. Novarien. bonorum 1 Junii 1644. §. eoque minus, coram Reverendissimo D. meo Dumozeto Decano Ravennaten. Domus, 14 Junii 1645. §. ultra quod coram Reverendissimo Terracinesis. & in d. Romana devolutionis domus, de quibus supra.

Adducitur tamen hic præsumptum, licet expressum non exhibeatur ex cursu scilicet longissimi temporis, & centum, & amplius annorum cum observantia subsecuta, quæ beneplacitum intervenisse, & omnia legitime facta fuisse sufficienter ad hunc effectum justificat, Gozzad. conf. 73. nu. 20. & seq. Surd. conf. 181. nu. 1. lib. 2. Cravet. de antiq. tempor. part. 3. c. 2. n. 26. Rovit. d. conf. 79. n. 40. Marefc. var. resol. cap. 13. num. 9. lib. 1. Gozzad. ad reg. 8. gloss. 12. in princ. num. 76. & seq. Grat. discip. 867. num. 10. ubi loquitur in specie de observ. 100. annorum, & discip. 893. n. 17. 18. & 20. Rota coram Durando dec. 91. num. 6. & dec. 381. num. 15. part. 5. rec. Romana permutatōnis 20 Februarii 1647. §. non obstat nullitas coram bon. me. Bichio & coram Eminentissimo D. Card. Ottobono dec. 240. n. 12. quæ quidem beneplaciti præsumptio administratum etiam aliunde recipit, ex libro nempe ab Honophrio Janvino Veronensi conscripto, cui titulum fecit de gente Frangipania, ubi lib. 4. c. 1. postquam concessionem hujus domus factam à Capitulo, & Canonicis Antonio Frangipano cum pacto francandi descripsit, hæc verba subnectit. *Sopra dizione fu passato il si in evidente, come appare nelli atti di Stefano de Amandis, & un luogo di 300. scudi, che doveva spendere per l'obbligo, passarono più di 2. mill. in meno di otto anni, cujus quidem classici, & fide digni Scriptoris enunciatio visa est Domini ad coadjuvandam beneplaciti & observantiam præsumptionem, deferre potuisse, cum Historicis, & deferendum, & esse dandam fidem tradit textus in l. 1. ff. de offic. Præf. Prætor. Guttier. præf. qq. lib. 3. cap. 13. num. 13. Larr. de Capellan. lib. 1. cap. 25. n. 3. Grat. discip. 893. n. 6. & seqq. Rot. dec. 353. num. 23. & seq. par. 5. rec. Fosnariensis Abbatia 1 Julii 1647. §. nec de potestate coram R. P. D. meo Celfo, & plene in Fanen. seu Senogallien. bonorum 26 Junii 1648. §. corroboracionem prædictam coram R. P. D. meo Meltio.*

Non obstat, quod hujusmodi præsumptiva beneplaciti allegatio in alienationibus rerum Ecclesie ex observantia, & cursu temporis deducta sublata fuit per novissimam constitutionem sanctæ memoriæ Urbani VIII. incipientem: Romanus Pontifex in sacra Basil. Petri in Bullario novo t. 4. in appendice constituit. 47. alias 157. ut tradit Rota in Ravennaten. domus 17 Martii 1651. §. præsumptio verò coram Reverendissimo Terracinesis. & in d. Romana devolutionis domus 15 Junii 1664. §. hujusmodi autem coram R. P. D. meo Meltio.

Quia ponderatum fuit, quod in eadem constitutione præservatur explicitè centenaria ante fin. vers. nec etiam, & ibi, non intendimus autem per præsentem &c. nec etiam tollere centenariam concurrenti.

currentibus de jure requisitis. Centenaria autem de tempore editæ constitutionis in casu nostro erat completa cum hæc promulgata fuerit de an. 1641. concessio autem facta anno 1539. in nihilo refragante, quod à suprascriptis centum, & annis demenda sint tempora vitæ Canonicorum alienantium, quibus subductis, utique centenaria non erat completa, ut in terminis voluit Rota dec. 94. n. 13. & plurib. seqq. part. 7. recent. & in Mutinen. bonorum 23 Junii 1642. §. non præsumptum, & seq. coram Reverendissimo Terracinesis.

Circūscripta enim alienatione in consanguineos, in quibus terminis procedunt, & loquuntur decisiones exemplo adductæ, & conclusionem procedere ad effectum præscriptionis omnium quæ nisi post mortem alienantis, incipere non potest, non autem ad effectum præsumendi beneplacitum veriùs D. D. existimantur, hoc enim secundo casu, quod alienatio in conjunctos facta non fuit, nullum tempus subducendum esse dixerunt, sed statim post alienationem currere, juxta distinctionem relatum per Marefc. var. resol. lib. 1. c. 13. n. 17. Ad den. ad S. M. Gregor. dec. 364. nu. 19. in fin. vers. & demum circa tempus, Rota in Lunen. Sarzanen. Terrarum 20 Junii 1575. coram Cotta, & coram Seraph. dec. 1027. n. 13. & dec. 1085. n. 5. & in Placentina bonorum 24 April. 1617. §. coram clar. mem. Card. Verospio jun. in rec. dec. 463. n. 8. p. 4.

Neque observantia copulativè necessaria destruitur, ex quo cum Frangipani domum possidere potuerint alio titulo, quam locationis nempe ex concessione in emphyteusim illis factam, an. 1535. usque ad tertiam generationem tanquam cessionariis Dianæ de Vincentiis, non constat indubitanter de observantia secundæ concessionis, quasi sola possibilitas possidendi ex prima, secundæ impedit observantiam, quæ certa penitus, & non æquivoca esse debet in terminis, Rota dec. 176. n. 45. part. 5. rec. & in Cracovien. decimarum 27 Martii 1651. §. neque subsistit coram R. P. D. Verospio. Ponderatum enim fuit quod cum possidere uno vel alio modo sit res in animo consistens l. si quis vi 17. §. differentia ff. de acquir. possess. Duran. dec. 40. n. 14. dum iidem Frangipani fecerint impensas in secunda concessione conventas, & semper fuerint soluti, & respectivè recepti affictus, & canones ad rationem Scut. 55. juxta præscriptum ejusdem secundæ concessionis, ut in sum. Com. Francisci n. 3. Hinc excluditur animus possidendi ex prima, & clarissima resultat observantia secundæ, adeo ut de illa dubitari non possit Rot. dec. 121. n. 13. part. 7. rec. in puncto observantia, ad præsumendum beneplacitum in Terdonens. Præceptorialia 12 Febr. 1651. §. observantia verò coram Eminentissimo D. Card. Ottobono inter ejus impress. dec. 240. n. 13. & seqq.

Et ita utraque parte informante resolutum fuit, &c.

DECISIO CXXIV.

R. P. D. MELTIO.

Romana dotis.

Luna 10 Decembris 1657.

SUMMARIUM.

1 Concessio dotis receptæ remunerationem non probat, & de ratione n. 2. & 3. Amplia ut n. 5. 6. 7. & 10. ante matrimonium facta numerationem probat n. 8. Declara, ut n. 9. Simulata ex quibus arguatur, n. 14. 16. & 17.

4 Statutum Urb. cap. 135. habet locum etiam in donationibus tacitis.

11 Dotis constitutio quando dicatur inverisimilis, Decisiones ad Tract. de Alim.

Solutio in parte considerabili inducit præsumptionem numerationis totius num. 12. Promissio eadem facilitate fieri potest ac ipsa solutionis. confessio, num. 20.

13 Confessione propria major probatio non datur.
15 Dos propter onera matrimonii datur.
18 Causa simulandi dotis numerationem, ex quibus deducatur, & n. 19.
21 Juramentum nil operatur in instrumento veritatis essentiali non habente, Amplia ut n. 22.
23 Persona conjuncta interveniens confirmat alias simulationis præsumptiones. Amplia ut n. 24.
25 L. vir ab eo 50. ff. de just. dot. declaratur.
26 Simulatio removet consensum.
27 Aceptilatio qualiter inducatur.
28 Cyriac. controvers. 132. n. 27. declaratur.
29 Inimicitia superveniens inducit revocationem.
30 Revocatio instrumenti dotalis expressa ex quibus refutet.

1 Peristendo in aliis decifis coram R. P. D. meo Bevilacqua sub 11 Febr. 1656. iterum hodie DD. coram me, qui causam repropofui in locum dicti D. mei Bevilagæ absentis responderunt non constare de credito dotali Petronillæ, quia simplex Francisci confessio, & quam præ se fert instrumentum pro D. Petronilla exhibitum, aliunde non justificata non probat veram dotis numerationem l. 1. & ibi gl. verb. instrumenti C. de dot. caut. non numerat. gl. in l. 1. verb. auferit C. de don. ante nupt. Sed præsumitur sub eo quæsito, ac simulato solutionis prætextu facta, & ut exinde, vel cohonestata reddetur inæqualis sponsæ conditio l. 3. §. si. cum l. seq. ubi DD. ff. commodati Angel. in l. 1. princ. c. de donat. ante nupt. Paris. con. 86. an. 20. cum seqq. l. 3. Rota coram Burati. dec. 775. in princ. vers. veritas autem n. 1. & coram Durano dec. 98. n. 14. verum non est novum, vel ut sub eo titulo occultaretur donationis animus, & quæ legibus adversatur, tam juris communis, tot. tit. ff. de don. inter vir. & uxor. l. si non vero, & l. creditor C. eod. tit. l. 1. C. de don. ante nupt. quam municipalis urbis est statuto. l. 1. c. 135. cujus dispositionem habere locum, nedum

4 in expressis donationibus, sed etiam tacitis, & factis sub hujusmodi simulatis prætextibus firmavit alias Rota, & signanter coram Put. dec. 55. nu. 2. vers. & statutum l. 3. Gabr. conf. 142. n. 22. vers. Non obstat. l. 2. cum aliis plene in nostris terminis cummulatis in Romana dotis 21. Februarii, & 26. Novembris 1650. coram Eminent. D. Card. Corrado. Neque subsistit, quod quando, prout hic, agitur contra ipsummet consistentem, sive illius hæredes, tunc dotis receptæ confessio etiam absque administratulis probet veram dotis numerationem, quia cum subjecta materia * de se ut prohibita ob suspicionem simulationis, & fraudis talis confessio nec minus nocet marito consistenti vel ejus hæredibus, ut punctualiter decifum fuit coram Burati. dec. 612. in princ. vers. Præterea, & dec. 925. n. 1. vers. illa præsumitur, & in recen. dec. 55. n. 12. p. 6. & vulgaris est distinctio solita haberi in hac materia ut nempe si agatur contra tertios * urgentissimæ requirantur conjecturæ pro excludenda præsumpta fraude prohibita donationis: & ita respondit Rota in Romana dotis 14. Febr. 1642. coram bon. m. Dumozeto sub §. Creditor. Si verò agatur contra ipsum consistentem, vel ejus hæredes * leviores conjecturæ sufficiant, quæ junctæ cum confessione probent veram dotis numerationem, & in his terminis loquitur dec. Eminent. D. Card. Ottoboni 167. n. 3. & 31. allegata à scribentibus pro Petronilla. Neque quod præcedant in confessione emanata

ta inter virum, & uxorem constante matrimonio, 8
 secus autem quando, prout hic prætidetur, con-
 fessio facta fuit antequam matrimonium contra-
 heretur, quo tempore donatio inter sponfos non
 est à jure prohibita ad text. in l. i. l. cum in te, l.
 si ante matrimonium C. de donat. ante nupt. Quia
 præterquam quod instrumentum videtur habere
 aliam diem cum duobus numeris, de quorum ab-
 rasiore dubitatum fuit, conclusio locum sibi vin-
 dicat in donatione palam, ac bona fide facta, non
 autem in ea, quæ simulato prætextu receptæ do-
 tis fieri intenditur; Nam hanc lex maximè ab- 9
 horret, & specialiter reprobat, licet contractum
 matrimonii præcesserit, ex quo illius effectus con-
 fertur in tempus contracti matrimonii, quo do-
 natio est specialiter interdicta l. quod sponsa C. de
 donat. ante nupt. Menoch. de præsumpt. lib. 3. præ-
 sumpt. 12. sub n. 1. vers. Et hæc quidem opinio. Surd.
 conf. 196. sub n. 27. in fine, cum aliis allegatis in di-
 cta Romana dotis 21 Februarii §. Tum quia conclu-
 sio, & 26 Novembris 1650. §. Nihil enim coram E-
 minentijs. D. Card. Corrado.

Prædicta autem eò magis procedant concu-
 rentibus etiam pluribus conjecturis pro compro-
 batione simulatæ confessionis, ex quibus sequen-
 tes urgentiores, & omnino concludentes visæ
 fuere DD.

Prima est, quæ elicitur ex matrice originali
 seu minuta instrumenti dotalis conscripta manu
 propria Laurentii Fabroni avunculi Petronillæ.
 Apparet enim quod dictus Laurentius primo
 loco apposerat verba importantia integram solu-
 tionem dotis Petronillæ, in *Contanti*, postmo-
 dum eadem verba fuerunt cassæ, & loco illorum
 adjuncta legitur manu Notarii rogati simplex con-
 fessio dotis receptæ. Hinc namque excluditur ac-
 tualis pecuniarum interventus, & detegitur ani-
 mus simulandi, numerationem in fraudem prohibi-
 ta donationis, dum aliàs si integra dos verè,
 & realiter soluta fuisset, nulla causa aderat de-
 lendi dicta verba tanquam tendentia in majus
 commodum sponsæ, ut præter adduct. l. decif.
 D. mei Bevilaque sub §. Hinc autem, ponderavit
 etiam Rota in Romana fideicom. de Victoris 20.
 Martii 1651. coram Eminentiss. D. Card. Orobobo-
 no §. tum etiam præcipue inter ejus impress. dec.
 244. num. 7. & 8.

Neque obstat, quod non probetur dictam scri-
 pturam fuisse matricem, seu minutam, quia dum
 illa exhibitæ fuit metu excommunicationis ab ux-
 ore relicta Orignani Notarii rogati, asserente,
 se illam invenisse inter alias matrices, seu minutas
 instrumentorum à dicto Orignano rogatorum
 penes eam existentes; & scriptura hujus minutæ
 recognita fuit tanquam scripta manu propria Fa-
 bronii, subjunctaque oculis DD. unà cum instru-
 mento allegato in protocollo à Fabrono sub-
 scripto, quo utitur Petronilla, hoc sufficit pro
 indicanda intentione, & animo ejusdem Fabro-
 ni tentantis habere probationem numerationis
 dotis per verba, in *contanti*, quæ cum legantur
 in instrumento allegato in protocollo, inde
 semper insurgit firmissima conjectura simulatio-
 nis veram, & realem pecuniarum numerationem
 excludens.

Alia conjectura deducitur ex qualitate perso-
 narum, etenim Franciscus stante ferventia amo-
 ris quo tenebatur erga Petronillam, ac ejus ju-
 venili, & minori ætate potuit de facili allici ad
 confidendum receptionem dotis, quam verè non
 receperat. E contra verò Petronillæ patrimon-
 ium erat valde exiguum, consistens in certis

stabilibus, quæ tempore emissæ confessionis, vel
 antea consignata fuerant pro dotibus sororū ejus-
 dem Petronillæ, & ita constitutio dotis in summa 11
 adeo notabili scut. 3. mille inverisimilis omnino
 redditur ad tradit. per Salicet. in l. 2. n. 3. vers. Et
 idem C. de dot. caut. non numerat. Gabriel. conf. 142. sub
 n. 15. vers. imò ex qualitate l. 2. Rota coram Buratt.
 dec. 108. sub n. 7. vers. secundo considerabant coram
 Duran. d. 98. n. 13. vers. Quia dicta dotis constitutio
 coram Merlin. dec. 419. n. 15. vers. ex quo arguitur.

Neque hujusmodi inverisimilitudo tollitur ex
 eo quod Fabronus paulo ante constitutam dotem
 Petronillæ exegerit ex negotio hæreditario illius
 patris plures pecuniarum sumas, quia omisso quod
 partitæ dictarum actionū tanquam facturam de
 annis 1631. & 1632. non concludunt existentiam
 earumdem pecuniarum de tempore dictæ confes-
 sionis factæ de an. 1635. semper magis verisimile
 visum fuit quod dictæ pecuniæ expolitæ fuerint,
 vel in causam præcedentium dotum sororum, vel
 pro quotidianis alimentis, & necessariis indigentis
 illius familiæ, vel etiam in dissolutionem debito-
 rum negotii à quo dictæ pecuniæ proveniebant,
 & in solutionem illius mercium, vel in alia investi-
 menta, ut colligitur ex instrumentis redditi-
 tionis sum. Francisci nu. 3. Tantoque fortius intrat
 hæc præsumptio quia ex partitis exactis dicti ne-
 gotii, quod commune erat cum Fabrono, apparet
 portionem spectantem ad hæreditatem Pauli as-
 cendere ad exiguam quantitatem.

Confirmatur hæc eadem conjectura ducta ex
 paupertate Petronillæ etiam ex impossibilitate Fa-
 bronii constituendi, prout de proprio constituisse
 legitur in instrumento dotali dictam dotem Petro-
 nullæ in aliis scutis mille auri. Etenim cum pauper
 esset, & in sua hæreditate nil aliud reliquerit
 præter quædam certa pauca mobilia, & qua-
 tuor sola loca Montium cum dimidio, quorum
 unum erat cum vinculo; utique inverisimile om-
 ninò redditur quod voluerit, & poterit adeo in-
 gentem summam scutorum trium mille auri stamp-
 parum nepti ex sorore donare, & consequenter
 inevitabilis simulatio, quæ in hac adeo notabili
 quantitate aperte concurrat, minuit etiam fidem
 confessioni, illamque de simulatione suspectam
 reddit etiam respectu alterius quantitatis scuto-
 rum 3. mil. pecuniarum paternarum, ut è conver-
 so quando probata fuit veritas solutionis in aliqua
 parte considerabili quod illa faciat præsumere veri-
 tatem integræ numerationis residui tenent Surd.
 conf. 397. n. 7. Beron. conf. 60. n. 43. t. 2. Rota in
 rec. dec. 124. n. 4. p. 2. coram Durano decif. 409. n. 21. &
 coram Eminent. D. Card. Orth. dec. 167. num. 14.

Multum etiam considerabilis visa fuit altera con-
 jectura ex eo elicitæ, quod Fabronus administra-
 tor paternæ hæreditatis dictæ Petronillæ in ratio-
 ne per eum reddita, & quietantia administratio-
 nis reportata de annis 1635. & 1640. non posuit
 ad sui creditum dicta scuta 3. mil. quæ Franciscus
 in causa dotis ab eo recepisse passus fuit, quod fa-
 cere certe non omiffisset, si verè & cum effe-
 ctu dictæ pecuniæ solutæ fuissent, prout ad sui
 creditum posuit scuta 500. quæ solverat pro do-
 te Potentianæ alterius sororis Petronillæ, & fuit
 id ipsum ponderatum in decif. D. mei Bevilaque
 sub §. Quarta conjectura.

Neque hujusmodi conjectura tollitur ex gene-
 rali quietantia facta de anno 1640, à Petronil-
 la, & fororibus ad favorem Margaritæ matris, tam
 de præfata administratione, quam de dotibus il-
 lis assignatis, quia omisso, quod est res inter alios
 acta, & subjacet suspicioni ejusdem simulationis,
 &

& fraudis adhuc cum in ea non exprimatur quan-
 titas, & qualitas dotis verificari potest in dote as-
 signata Petronillæ in quibusdam bonis stabilibus
 paternis, ut ipsamet Petronilla fassa fuit in Instru-
 mentis relatis in sum. hodiernæ propositionis n. 3.
 13 & 4. qua propria confessione stante nulli major
 probatio dari potest l. cum te l. 2. C. de transact. l.
 Generaliter la 13. C. de non numerat. pecun. cap. Per-
 tuas. il 10. de probat. cum vulgaris.

Hinc resultat alia satis evidens simulatæ dotis
 demonstratio, & est quod cum dicta Petronilla in
 venditione cujusdam domus hæreditariæ factæ ab
 ejus matre ad favorem Mariæ de Litteris cesserit
 jura sua dotalia, quæ super dicta domo habebat,
 prout etiam in successivis alienationibus aliorum
 membrorum domus, ipsa requisita suum præsterit
 consensum asserendo non remanere indotatam ul-
 tra dimidiam utique hinc clare veritas facti de-
 tegitur, quod scilicet dos assignata fuerit in dictis
 stabilibus non traditis Francisco, & per consequens
 simulata fuerit confessio dotis receptæ facta à
 Francisco ad text. in l. 1. §. Renunciare ff. de ventr.
 inspic. gl. in l. de unoquoque in princip. ff. de re jud.
 Roland. conf. 92. n. 7. lib. 4.

Accedit non solum sagacitas personarum pro
 parte Petronillæ interventientium in contractu do-
 tali, quæ non omiffissent procurare assecurationem
 dotis, sed concurrat solum simulandi numeratio-
 nem dotis in Anna Sorore Petronillæ, ut judiciali-
 ter fuit declaratum, & ab ipsamet Anna contra
 Matrem, & Fabronum protestatum.

Demum pro confirmatione ejusdem simulationis,
 vigere multum visum fuit, quod hic agitur de ma-
 trimonio occultè celebrato, cujus validitas valde
 controversa, adhuc sub Judice indecisa pendet,
 quodque Petronilla nunquam fuit ad Domū Fran-
 cisci ejus asserti viri traducta, sed semper mansit
 penes matrem & avunculum. Etenim cum dos de-
 15 tur ut pro sustentatione onerum matrimonii & ibi
 esse debeat, ubi sunt dicta onera l. action. la 66. §. fi-
 nal. ff. pro socio l. si is qui, la 57. in fine ff. de jure dot.
 repugnat valde verisimilitudini, quod Avunculus
 voluerit integram dotem persolvere, & retinet pe-
 nes se mulierem, & onera matrimonii subire præ-
 fertim sine aliqua cautione investimenti pecunia-
 16 rum ut, aut saltem cum assignatione reali alicujus
 annuæ quantitatis pro sustentatione doctorū one-
 rum. Bald. in l. secunda. C. de serv. fugit. Adde. ad Bu-
 ratt. dec. 925. in fine. Rota coram Merlin. dec. 419. n. 9.
 & 10. in rec. dec. 55. n. 22. & 23. part. 6.

Quæ fortius procedunt in proposito casu, in
 quo tanta fuisse dignoscitur Fabroni sollicitudo,
 ut pacto speciali voluerit sibi præcavere, quod a-
 limenta Petronillæ præstarentur à Francisco viro
 in casu illius absentis ab urbe, & protestatus fue-
 rit se sine prædicto pacto non facturum matrimo-
 nium & Instrumentum. Unde magis redditur in-
 17 verisimile ut, quod solverit scuta 4500. ante præ-
 dictum pactum, ubi major vigeat præcavendi ratio
 in dicta Romana dotis 22 Febr. 1650. §. secundo
 ex qualitate vers. Quæ fortius coram Eminentiss. D.
 Card. Corrado Rota decif. 239. num. 13. vers. Ma-
 ximè quia p. 4. tom. 2. rec.

Neque dicere valet, quod ex quo hic nulla ad-
 erat causa simulandi, ideo cesset & simulatio, suf-
 ficiens enim visa fuit causa simulandi in propo-
 sito casu concurrere, nempe ut vel sub falso titulo
 18 + honorificæ dotis conjugum disparitas cohone-
 staretur l. si quis post hac vers. Dos etiam C. de dot.
 19 prom. vel ut occultaretur animus ut donandi à le-
 gibis tam communibus quam municipalibus im-
 probatus l. si non verum, & l. Creditor C. de donat.

inter vir. & uxor. & ita etiam respondit Rota in
 dicta Romana dotis 26 Novembris 1650. coram E-
 minentijs. D. Cardinali Corrado §. Quoniam hæc quidem.
 Nullius etiam momenti pro veritate confessio-
 nis reputatum fuit quod illam præcesserit promif-
 sio, & dotis constitutio, quia cum in uno eodem-
 que instrumento contineatur promissio, & confes-
 sio de recepto, utraque ejusdem simulationis
 exceptione repellitur, nam ad hunc effectum op-
 pus est, ut promissio confessionem præcedat per
 aliam scripturam separatam * vel instrumentum; 20
 aliàs daretur via nimis facilis eludendi legum dis-
 positionem, cum eadem facilitate fieri possit dotis
 promissio, qua ejusdem solutionis confessio l. qui
 testamento ff. de probat. Grat. consil. 30. sub n. 11. lib. 1.
 cum aliis adductis in allegata Romana dotis 21 Fe-
 bruarii 1650. §. Nec relevat coram Eminentiss. D.
 Card. Corrado.

Nil etiam refert, quod instrumentum sit obli-
 gatione Camerali vallatum ac duplici juramento,
 assertorio, & promissorio, munitum, quia hæc non
 tollunt simulationem confessionis, nec sunt apta
 confirmare actum prohibitum ut minusque operan-
 21 tur, quod exequatur instrumentum non habens
 justæ veritatis essentiam, nec substantiam obliga-
 tionis in partium consensu consistentem, ad nota-
 ta per gl. in c. si diligenti 12. de for. competent. Pa-
 ris. conf. 54. n. 41. vers. Hinc postremo cum seq. lib. 1.
 Gabr. conf. 142. sub n. 6. vers. Verum hoc casu lib. 2.
 Ruin. conf. 130. n. 3. lib. 1. Hond. conf. 46. n. 34. lib. 1.
 Rota coram Burat. dec. 612. sub nu. 6. & in recent.
 d. dec. 55. n. 15. & dec. 259. n. 9. p. 6. stante præter-
 22 tim dispositione statuti Urbis lib. 1. cap. 135. * præ-
 fumentis, dolo & metu fuisse illam extortam Bart.
 in l. omnes populi sub nu. 25. vers. si statutum ff. de
 just. & jur. Bartol. in auth. sacramenta puberum
 sub n. 5. vers. Et ideo, Rota coram Durano dec. 185.
 sub n. 3. vers. Quod etsi, & in rec. dec. 11. sub n. 17.
 vers. nec relevat part. 7.

Pariter non excluditur simulatio eo sub præ-
 textu, quod respectu scut. mille auri, confessio non
 emanaverit favore Petronillæ sed Fabroni Avun-
 culi, cujus respectu cesset quæcunque suspicio. 23
 Quia interventus personæ, adeo conjunctæ * non
 excludit, immò magis confirmat, alias jam firmatas
 simulationis præsumptiones, quæ eò facilius his
 artibus ordiri potuit l. si sponsus §. Generaliter te-
 nendum & ff. de donat. inter vir. & uxor. l. filia meæ
 ff. solut. matrim. l. data C. de donat. Rot. cum aliis
 cumulatis in sæpius citata dec. Rom. dot. 26 Novem-
 bris 1650. coram Eminentiss. D. Card. Corrado §. Ni-
 bil enim. Addito etiam quod Fabronus in dicto In-
 strumento intervenit uti legitimus administrator
 Petronillæ ut cui in eventum restitutionis dos resti-
 24 tuti promissa fuit, sicque illa confessio eo magis e-
 manavit in commodum ejusdem Petronillæ l. Sul-
 pitius in princip. vers. si calor. ff. de donat. inter vir. &
 uxor. Menoch. de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 12. n. 85.
 Rota in dicta Rom. dotis 26 Novembris §. Tum quia.

Quibus stantibus obstare nec visum fuit novum
 motivum deductum ex Textu in l. vir. ab eo la 50.
 ff. de jur. dot. ubi disponitur quod si maritus dotem
 uxoris suæ à Tertio promissam acceptam fecerit,
 & promissor deinde evaserit non solvendo, teneat
 ut nihilominus ad illius restitutionem cum tali
 casu periculum ad ipsum pertineat. & habeatur per-
 indè ac si dotem actualiter accepisset, hujusmodi
 enim Textus + respectu scutor. 3. mil. promisso- 25
 rum de bonis paternis Petronillæ non applicatur,
 quia non loquitur in dote debita de bonis illius,
 qui dotare tenetur, prout est pater, sed in dote
 promissa ab extraneo de vere dotare non obliga-